

Nr.akt Lu.K.328/48

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący Sędzia S.N. Z.Rossowski

T.Walewski

Sędziowie S.N.

J.Czarnecki (sprawozdawca)

przy udziale Prokuratora S.N. K.Sehniersteina

i apl. sąd. B.Boliboka - jako protokółanta,

na rozprawie kasacyjnej dnia 14 w r z e ś n i a 1948 r.

na sesji wyjazdowej w Lublinie w sprawie Wilhelma H a u s e r a

oskarżonego z art.1 pkt.1 dekretu z dn.31.VIII.1944 r. (Dz.U.R.

P.Nr.69/46,poz.377) po rozpoznaniu kasacji Prokuratora Sądu

Okręgowego w Radomiu od wyroku Sądu Okręgowego w R a d o m i u

Wydział Zamiejscowy w Ostrowcu z dnia 10 maja 1948 r.,

Nr.II.K.13/48, na mocy art.529 i 532 K.P.K.

zaskarżony wyrok w części dotyczącej unie-

winnienia oskarżonego Wilhelma Hausera

z zarzutu zbrodni z art.1 pkt.1 dekretu

z 31.VIII.1944 r. (Dz.U.R.P.Nr.69/46,poz.

377) na szkodę obywatelki czechosłowackiej

nieustalonego nazwiska, u c h y l a i

sprawę do ponownego rozpoznania w uchyl-

nej części Sądowi Okręgowemu w Radomiu

p r z e k a z u j e.-

U Z A S A D N I E N I E

Kasacja Prokuratora zarzuca obrazę art.360 i 379 K.P.K. przez nieuzasadnioną odmowę dania wiary zeznaniu świadka Władysławy Macias i przez przyjęcie w związku z pominięciem materiału dowodowego zawartego w tym zeznaniu, iż brak jest dostatecznych dowodów winy oskarżonego, jeśli chodzi o zabójstwo nieustalonego nazwiska obywatelki czechosłowackiej w Oświęcimiu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja zasługuje na uwzględnienie z następujących powodów: zgodnie z wymogiem, zawartym w przepisie art.379 § 1 "a" K.P.K., Sąd obowiązany jest wskazać przesłanki, na których opiera swoje przekonanie o niewiarogodności świadka. W danym razie, o ile chodzi o świadka Władysławę Macias, to z tego względu, że nie była ona obecna na rozprawie głównej i zeznanie jej zostało odczytane, Sąd, nie mogąc kierować się subiektywnym przekonaniem, opartym na bezpośrednim wrażeniu, jakie mógłby uczynić świadek na Sądzie, powinien był w drodze przedmiotowej oceny i logicznego rozumowania uzasadnić, dlaczego świadkowi temu nie wierzy. Nie czyni temu wymogowi zadość powołanie się przez Sąd jedynie na fakt, iż świadkowi temu podczas przesłuchania w dochodzeniu nie był okazywany oskarżony w celu rozpoznania, i nie może to stanowić logicznego argumentu,

świadczącego o niewiarogodności świadka. Jak to słusznie podnosi kasacja, Sąd nie rozważył, iż świadek Władysław Macias przesłuchiwana była pod przysięgą (k.47) i twierdziła, iż gdyby okazano jej oskarżonego, rozpoznałaby go z całą pewnością. Ponieważ zasadą przewodnią procesu karnego jest jego ustność (art.316 K.P.K.) Sąd w danym wypadku winien był wyzyskać wszelkie możliwe środki w celu odnalezienia świadka, któremu nie doręczono wezwania na rozprawę wobec jego wyjazdu, a którego zeznanie może mieć wpływ na treść wyroku. Zaniedbanie tego obowiązku obrażało przepis art.330 KPK zwłaszcza, że wobec braku jakiegokolwiek innego dowodu odnośnie czynu zarzucanego oskarżonemu obecność świadka na rozprawie i okazanie mu oskarżonego mogło rozechwiać wątpliwości Sądu co do wiarogodności świadka i zasadności stawianego oskarżonemu zarzutu. W tym stanie rzeczy skoro Sąd, nie wyczerpawszy wszelkich dostępnych środków, zmierzających do wyświetlenia sprawy, i uznawszy, że odczytanie zeznań nieobecnego świadka jest wystarczające, następnie nie dał wiary tym zeznaniom, nie uzasadniając należycie tego swego stanowiska, uchybienie to, jako mogące mieć wpływ na treść wyroku, skutkować winno jego uchylenie.

Z tych zasad orzeczone jak w sentencji wyroku.-

Na oryginale właściwe podpisy.

[Signature]
Za zgodność
KIEROWNIK SEKRETARIATU
Ośrodka sesyj wyjazdowych
w Lublinie

Sprawdzał *Y. Cordes*
w/z SEKRETARZA
SĄDU NAJWYŻSZEGO